

Vatancılık Habis Bir Kor Ateş ve Öldürücü Bir Fitnedir!

Giriş:

Belki de İslam ümmeti, uzun tarihi boyunca son yüz yılda yaşadığı vatancılık fitnesinden daha büyük ve şiddetli bir fitneye tanık olmamıştır. Zira ümmet, güçlülük, zayıflık, coğrafi bölgenin genişlemesi ve erozyon gibi birçok aşamadan geçmiş ve İslam'ın otoritesi doğuda Çin'den batıda Endülüs'e kadar uzanmış ama asırlar boyunca İslam düşmanları, geniş coğrafi alanlara uzanmasına, farklı dil ve mezheplere rağmen ümmetin birliğini içeriden infilak edecek veya bugünkü durumda olduğu gibi parçalara ayıracak fitne tohumları ekememişler, aksine şiddetli savaşlar yoluyla devletin bazı kısımlarını yok etmek ve bazı bölgelerdeki nüfuzunu sona erdirmek, İslam düşmanlarının ulaşabileceği en uç nokta olmuştur. Müslümanların asası Mısır'ın Fatımi devletine bölünmesi, İslam tarihinde askeri olarak acilen çözülmesi gereken arızı bir durum ve istisnai bir olay olup bu sırada kurtarıcı bir kahraman olarak seçkin komutan Selahaddin Eyyubi ortaya çıkmış, Fatımi devletini ortadan kaldırmış, Mısır'ı Hilafete ilhak etmiş ve ordusunu Filistin'e doğru harekete geçirmişti; böylece Haçlıların tuzaklarının bozulduğu, dinin sancağının dalgalandığı ve Allah Subhanehu'nun şu kavliyle amel ederek tüm Müslümanların birleştiği kamil bir kurtuluş oldu: **إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ** “İşte sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet edin.” [Enbiya 92]

Bugün ümmetin mafsalları kesildi, bedeni parçalandı ve yaraları derinleşti; böylece ümmet, başta Gazze, Lübnan ve Sudan olmak üzere her yerde akan kanları durduraktan aciz kaldı; zira kalesini, kalkanını, gücünü ve otoritesini kaybetti; bu yüzden fikir, aidiyet ve sadakat olarak vatancılık fitnesinden etkilenen herkesin bu habisi kor ateşi kaldırıp atması ve ondan uzaklaşması zorunlu bir hale gelmiştir; dolayısıyla vatancılık fitnesinin ümmeti imha edip yok etmek isteyen bir tehlike olduğunun farkına varması ve ümmetin akide, hükümler ve hayat tarzı olarak İslam'ı benimsemesi gerekir ki böylece Müslümanlara sınıksız sarılmayı ve vahdeti farz kılan ve onları bölünmekten ve tefrikadan nehyeden Allah Subhanehu'ya kulluğun anlamı gerçekleşmiş olsun: **وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا** “Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sınıksız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin.” [Al-i İmran 103]

Beni Mustalık gazvesinde Muhacirlerden bir genç Ensardan bir gence vurdu. Derken birincisi: Yetişin ey ensâr! Diğeri de: Yetişin ey muhacirler! Diye yardım istediler. Bunu işiten Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu: **مَا بَالُ دَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ؟** “Bu cahiliye davası da nedir?” Neler olup bittiğini anlattıklarında Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu: **دَعْوَاهَا فَإِنَّهَا مُنْتَنَةٌ** “Onu (milliyetçiliği) terk edin çünkü o kokuşmuştur.” İbn-i Cüreyc'in rivayetinde ise şöyle geçmektedir: **دَعْوَاهَا؛ فَإِنَّهَا خَبِيثَةٌ** “Onu (milliyetçiliği) terk edin çünkü o çirkindir...”

Vatanın anlamı hakkında:

Lügatte vatan, bir kişinin bir yeri vatan edinmesi yani orada ikamet etmesi, orada oturması, oraya alışması ve orayı vatan olarak benimsemesi demektir.

(Mucemu'l Meâni el-Câmi'de) vatan, bir insanın ikamet ettiği, yerleştiği ve orada doğmuş olsun ya da olmasın kendisini oraya ait kıldığı yerdir.

Bu nedenle lügatte vatanın anlamı, bir insanın ikamet ettiği, alıştığı ve orada doğmuş olsun ya da olmasın ikamet ettiği yer demektir. O zaman açık bir şekilde şöyle denilebilir; yirminci yüzyılın başlarında Hilafet Devleti'nin yıkılmasının ardından, yani vahyin nazil olmasından on dört asır sonra sömürgecinin çizmiş olduğu hayali ve yapay sınırlarla sınırlı değildir; aksine tarih boyunca bir Müslüman, geniş İslam ülkeleri arasında dolaşmış ve kendisini vatanında ve kardeşlerinin arasında hissetmiş ve onların lehine olan onun lehine, onların aleyhine olanlar onun da aleyhine olmuştur.

Bunun da ötesinde Kerim Rasul Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve sahabesi Rıdvanullahi Aleyhim'in hicret etmeleri, evlerini, geçim kaynaklarını, kavimlerini ve doğdukları toprakları terk ederek Medine-i Münevvere'yi kendileri için yeni bir vatan ve davetlerinin irtikaz noktası olarak benimsemeleri, İslam'da vatanın akideyle bağlantılı olduğuna, İslam'da ümmet mefhumunun, ırklar ve milliyetçilikle değil vatanın ve onun değerleri üzerinde bir araya gelmeleriyle bağlantılı olduğuna işaret etmektedir; "Eğer sadakat toprağa olsaydı Peygamber Mekke'yi terk etmezdi, eğer sadakat kabileye olsaydı Kureyş'le savaşmazdı ve eğer sadakat aileye olsaydı Ebu Leheb'den beri olmazdı; ama akide topraktan ve kandan daha üstündür." Şöyle diyen kişiye Allah rahmet etsin:

*Ben İslam'dan başka bir vatan bilmedim *** Bunun için Şam'da Nil vadisi de aynıdır*

*Ne zaman bir ülkede Allah'ın adı anılsa *** Burayı vatanımın özünden bir korunak saydım*

*Şam benim ailem, Bağdat benim tutkum *** Ben Rakmateynliyim, Fustat benim komşum*

*Benim uçtuğum güzel kanatlarım var *** Ruhumu fani dünyanın üzerine çıkaran*

*Hindistan'daki bir Müslüman şikayet ederse, bu beni endişelendirir *** Çin'deki bir Müslüman ağlarsa, bu beni ağlatır*

*Bu dünyayı bizim için hidayet eden bina etti ve buna hükmetti *** İkrâm etti, bende hidayet edene ve bina edene hamd ediyorum*

Bilakis İslam'ın otoritesi Arap ülkelerini aşarak Türk, Kürt, Fars, Berberi ve Acemi ülkelerine kadar uzanmıştır; zira İslam, tüm ırkları, halkları ve cinsiyetleri, tevhid bayrağı altında akide ve dinin potasında eriten ve fıkihta Darü'l-İslam olarak adlandırılan ve sınırlarının güvenliğinin ve otoritenin birleştiği bir yerdeki bir güç faktörü olmuştur; hatta İslam hadaratının yıldızı Endülüs'te parlayana kadar birçok kişi, Arap kordonunun yokluğunun onun düşmanların eline geçmesini kolaylaştırdığını düşünüyordu; ancak bugün Gazze'de yaşananlar,

İslam'ın ve onun zirvesinin yokluğunda Arap kordonunun varlığının bir güç faktörü olmadığını teyit etmektedir.

Vatancılık, sömürgecinin ektiği zehirli bir meyvedir;

Vatancılık, tarih boyunca İslami fıkıh kitaplarında kendine bir yol bulamamış ve Allah Subhanehu'nun şeriatında bir temeli olmayan Müslümanlara yabancı bir fikirdir; aksine vatancılık, Haçlı devletlerinin, Müslümanların devletlerini yıkıp vahdetlerini yok ettikten sonra Müslümanların ülkelerini parçalayıp bölmeleri için Müslümanlara ihraç edilen Batılı bir sömürge ürünüdür. Çünkü Haçlı ülkeleri, yüzyıllar boyunca bu zor durumun içinde kalmaya devam ettikleri gibi ümmet de, dil ve etnik engellerin parçalamaktan aciz kaldığı tek bir varlık olarak kalmaya devam etmişti. Böylece vatancılık, sömürgecinin İslam beldelerindeki Farslar, Türkler ve Araplar arasında ektiği milliyetçilik fitnesini destekleyen bir fitnedir; ayrıca vatancılık, sömürgecinin bahçesinde olgunlaşan, haçlı nefretinin gizli suyuyla beslenen ve yaprakları arasında ulusal kurtuluş adına kimliğin saçmalığını, kültürün yok edilmesini ve vatan topraklarının tahrip edilmesini gizleyen zehirli bir meyvedir.

Dolayısıyla bir Müslüman "vatancılık" uğruna, yani parçalanmışlık gerçekliğini pekiştirmek için kendisini feda etmekte, "ulusal düşünce" ve "ulusal proje" Müslümanların vahdetinin önünde bir engel haline gelmekte ve "ulusal topraklardaki" kardeşlik, Allah için kardeşliğin önüne geçmektedir; böylece Sahabelerin ve fatihlerin torunları yabancılar ve belki de vatanın birliğini hedef alan teröristler haline, Ebu Leheb ve Müseyleme'nin torunları ise ulusal birliğin ortakları haline gelmişlerdir. Dahası ulusal toprakların savunulması, geçtiğimiz on yıllar boyunca milyonlarca Müslümanın hayatını kaybettiği, küçük bir toprak parçası üzerinde sözde ulusal bir egemenlik gerçekleştirmek adına orada burada Müslümanların kanlarının dökülmesinden zevk alan sömürgeci kâfirin amaçlarını gerçekleştirmek için binlerce âlim ve davetçinin hapsedildiği ve ulusal çıkar bahanesiyle onu parçalamak ve içindeki aktörleri değiştirmek için tekrar müdahale edebileceği kutsal bir vatan görevi haline gelmiştir.

Bunun da ötesinde ümmet mefhumunu ve onun manevi varlığını delip geçen bu siyasi izolasyon, düşmanlık hali ve ayrılıkçı eğilim, kutsal bir vatan görevi haline gelmiş ve birçok durumda ise İslam tarihini reddetme, onun üzerinden atlama ve siyasi hayata girmenin ve bağımsız bir ulusal binanın inşasına katılmanın bir şartı olarak Hilafete düşmanlığı ilan etmenin şart olduğu bir noktaya kadar ulaşmıştır. Bu da sömürgeci kâfirin ajan ve hainler devşirmesini, onları fitne, savaş ve huzursuzluk çıkarmak ya da bölünme gerçekliğini asgari düzeyde tutmak için bir araç olarak kullanmasını kolaylaştırmış, dahası kuruluşlarından bu yana ulusal devletlerin ordularının askeri doktrinine göre, sömürge sınırlarını korumak vatan uğrunda bir cihat haline gelmiştir. Böylece de cihat pusulası ortadan kalkmış ve normal rotasından sapmıştır.

Akil ve basiret sahibi herkes için açığa çıkmıştır ki vatancılık fikrinden kastedilen, din olmaksızın toprağa sadakat ve aidiyetle sınırlandırmak olduğu gibi tevhit sancağı (Ukab Rayesi) dışındaki sömürgecinin bayraklarını ve sancaklarını takdis etmekle sınırlandırmaktır. Tüm bunların ötesinde kastedilen,

dışarıyla komplo kurup yapısını değiştirmeye çalışarak “kurulu” ulusal devletin prestijini hedef almasından dolayı ulusal güvenliğe, toplumsal barışa ve ulusal egemenliğe yönelik bir tehdit olması itibariyle akide ve dine dayalı her türlü birlik çağrısını suç saymaktır. Bu da ulusal devletlerin birçoğunun anayasalarına göre, bu paçavra ve bayrakları onurlandırmak için ölüm cezasını gerektirmektedir. Ayrıca bunlar, savaşılan ülkelerle askeri anlaşmaları onaylayan, askerlerini büyük sömürgeci güçlerin zimmetine veren ve Filistin’i özgürleştirmek adına ümmetin ordularının cihadını devre dışı bırakma karşılığında kapılarını savaşılan ülkelerin büyükelçilerine, istihbaratlarına ve tüm pisliklerine açan aynı anayasalardır.

Vatancılık fikri, kökeni ve kaynağı itibariyle laik bir fikirdir; zira ulusal devlet, Hıristiyan Avrupa’da Vestfalya toplumunun ortaya çıkmasıyla birlikte ortaya çıkmış olup Arap ülkelerinde milliyetçilik çağrısı yapan ilk kişi, “vatan sevgisi imandandır” sloganıyla bir gazete çıkaran Maruni Hıristiyan Butrus Bustani olmuştur. Nitekim bu slogan o zamana kadar Müslümanlar tarafından, dini bağlılığın barış ya da savaşa karar vermek için bir temel olması bir yana yaşam için bir temel bile olamayacağına dair açıkça çağrıda bulunanların anladığı şekilde anlaşılmamıştı.

“لا إله إلا الله” bayrağını yüceltmeksizin vatan ve ulusal bayrak uğruna savaşılan kişiye gelince; bu kişi vatancılığı savunanların örfünde şehit sayılmaktadır. Bu ise Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in şu kavline aykırıdır: وَمَنْ قَاتَلَ تَحْتَ رَايَةٍ عَمِيَّةٍ يَغْضَبُ “Her kim körü körüne (çekilmiş) bir bayrağın altında savaşır, bir asabe namına öfkelenir veya bir asabeye davet eder veya bir asabeye yardımda bulunursa cahiliye ölümüyle ölmüş olur.”

Böylece her bir vatanın evlatları, mezhepçilik ve iç savaşların fitnesinden güvende olmak adına vatanları uğruna başkalarıyla savaşmaya ve onların kanlarını ihlal etmeye başladılar; dahası Müslümanlar ve orduları nezdinde, vatan uğruna savaşmak meşru görevlerden biri haline geldi; çünkü her gün bayrağı selamlamaya ve milli marşı söylemeye zorlanan gençlik bu şekilde yetiştirildi. Nitekim Allah’ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem’den şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: إِذَا التَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَأَلْقَا تِلْكَ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ “İki Müslüman kılıçlarıyla karşı karşıya gelirse, katil de, maktul de cehennemdedir.” Denildi ki: Ey Allah’ın Rasulü! Haydi katil öyle, peki ya maktule ne demeli? Bunun üzerine (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle dedi: إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ “O gerçekten arkadaşını öldürmek istemiştir.” [Buhari ve Müslim]

Arap ülkelerinde ulusal devletin ortaya çıkışı meselesinde dikkat çekici olan şey, bu laik bölgesel varlıkların dikilmesinin, İslam beldelerinin kalbinde Yahudi varlığını yerleştirme komplosuyla aynı zamana denk gelmesidir; bu da tüm bu karton varlıklar ve işlevsel rejimlerin, Hristiyan Haçlı ülkeleri için sömürge yerleşimleri ve arka bahçeleri haline gelmeleri içindir. Dolayısıyla Batı’nın İslam beldelerindeki gelişmiş askeri üssü olan Yahudi varlığı, bölünme ve parçalanma gerçekliğini pekiştirmenin ve Arap enerjisinin İslam enerjisiyle karışmasını ve İslam temelinde bir birlik olmasını engellemenin ana garantörü olarak rakipsiz biri olarak tercih edilmiştir. Suçlu Netanyahu’nun Arap Baharı devrimlerinin

hemen ardından atıfta bulunduğu şey işte budur; zira bölgedeki çevre ülkeler arasında varlığın haritasının küçüklüğüne işaret etmiş, sonra doğudan batıya herkesin İslami bir Hilafet kurma hayalinde olduğunu eklemiş ve tüm Batı'yı tehdit eden bu tehlikeye karşı Amerikan liderliğindeki Batılı ülkelerin desteğini istemiştir.

Vatancılık büyük bir fitne ve ölümcül bir silahtır;

Sömürgecilik gerçekliğini demir yumrukla dayatan, ülkemizde yıkım ve tahribatı yayan Haçlı Batı olduğu gibi bağımsızlık vehmini eken, Yahudi varlığının süngünün başı olmasını isteyen bir yerleşim sisteminin parçası olarak ulusal devlet projesini pekiştiren de aynı Haçlı Batı'dır. Vatancılık kisvesine bürünmüş Arap rejimleri ise ümmet için bir savunma duvarı ve işgalciye karşı cihadın fiili bir engelleyicisi olmuşlardır. Bugün Gazze ve Lübnan'da, bunun öncesinde de Irak ve Afganistan'da yaşananlar, en iyi bir delil ve örnek olduğu gibi ulusal devleti, ümmetin siyasi intiharı ve evlatlarının aşama aşama öldürülmesi projesi olarak değerlendirmek için de ek bir argümandır.

Bu nedenle Yahudi varlığı ve onu çevreleyen ve koruyan Siyonist varlıklar, tek bir nişten ortaya çıkan tehlikeli sömürgeci projenin bir parçası olup bu niş de, sonuçları Sykes-Picot Anlaşması'na, Balfour Deklarasyonu'na, sömürgeci üstünlüğü sürdürmeye yönelik diğer mekanizmaların ve ister normalleştiklerini ilan etsinler isterse bir süre gizlesinler, birçok temel konuda Yahudi varlığıyla homojenliklerini gizleyemeyen bölgesel ve ulusal varlıkların bağımsız kültürel kuruluşuna yönelik araçların ortaya çıkmasına yol açan Campbell Konferansı'dır.

Kimliğin yok edilmesi, tarihin tahrif edilmesi, gerçeklerin bastırılması, bilimin kutsallaştırılması, akideye darbe indirilmesi, ahlaksızlığın yayılması, Allah'a davetin suç sayılması, ona davet edenlerin şeytanlaştırılması, Allah'ın yolundan uzaklaştırılması, terörizmle savaşmak için kılıç kullanılması ve hatta üretilmesi, ulusal devletin prestijini geri kazanma arzusu ve Amerikan yanlılığı ve Müslümanları taciz etme ve öldürme, enerjilerini devre dışı bırakma, onları kısıtlama, zenginliklerini yağmalama ve birliklerini engelleme karşılığında Amerika ile ittifak kurulması... evet bunların hepsi, ajan rejimlerin ortak oldukları ve Yahudi varlığı ile uyum içerisinde oldukları hususlardır. Hatta bazılarının Allah'ın dinine ve bir Müslüman kanının kutsallığına karşı cüretkarlıkları bakımından bu varlığın bile ötesine geçtiğini söylersek abartmış olmayız. Zira Şam'daki bir milyon insanı katleden ve dünya çapında 13 milyondan fazla insanı yerinden eden tiran Beşar rejimi, bizim için en iyi kanıt ve bir örnektir.

Farah Antoine adındaki laiklerden biri şöyle diyor: "Dünya değişti; modern devlet artık dine değil şu iki şeye dayanıyor: Ulusal birlik ve modern bilim teknikleri."

Böylece sahiplerinin mefhumuyla vatancılık, ümmetin İslam temelinde yeniden birleşmesini ve kalkınmasını engellemek için ümmetin vücuduna saplanmış bir hançer olduğu ortaya çıkmaktadır. Yani vatancılık, İslam temelindeki her değişim arzusunu öldürmek için bize karşı doğrudan yöneltilmiş bir silahtır. Nitekim bu kadar hançer yaraları ve vatanseverlik karşısında

Müslüman, Müslüman kardeşini kurtarmak için harekete geçmeksizin canlı yayında Müslüman kardeşinin diri diri yakılışını izler hale geldiği gibi ulusal devlet de, orduların mübarek topraklardaki mustazaflara destek olma ve Mescid-i Aksa'yı Yahudilerin pisliklerinden kurtarma yönünde harekete geçmelerini engellemek için her türlü kısıtlamayı ve prangaları uygular bir hale gelmiştir. Yani ulusal topraklara dokunulması ve ulusal egemenliğin ihlal edilmesi dışındaki herhangi bir eyleme, hareket ve destek söz konusu bile olamaz. Diğer bir ifadeyle milliyetçilik afyonuyla uyuşturulan halklar, kesilme sırasını bekleyen koyunlar gibi kalmak istemektedir. Tıpkı ulusal rejimlerin işgali ve işgalciye dair tüm anlatı ve rivayetleri sırayla pekiştiren paslı çiviler olmanın yanı sıra çatışmayı ve savaşı düşünmekten uzak olmayı istemeleri gibi. Çünkü bu hadım olan liderler, ulusal seçimlerle, ulusal hükümetlerle ve ulusal çıkarlarla meşguldürler.

O halde vatancılık, habis bir fikir ve iğrenç bir cahiliye taassubu olduğu gibi "ulusal egemenlik" gerçekliğine isyan etme suçlamasıyla vahdet davetçilerini ortadan kaldıran ve siyasi açıdan aptal olanları, sadece vatan sevgisiyle kamufle eden ve insanları vatan için mücadele etme yönünde teşvik eden sahtekar ve uyuşturucu propaganda materyaline teşvik eden Siyonistleşmiş medyanın kurbanları haline getiren düşük bir bağdır. Yani vatancılık, bölünme, parçalanma ve dağıtma gerçekliğini pekiştiren bir vehimdir. Ayrıca vatancılık, başta ümmet mefhumu, ardından kalkınma, ulusal güvenlik, caydırıcılık politikası ve ortak savunma gibi tamamı Allah yolunda cihat gibi İslam'ın en üst zirvesiyle bağlantılı olan mefhumlar olmak üzere Müslümanlar arasındaki temel mefhumlarla çelişen ve bunları devre dışı bırakan bir fikirdir.

Basitçe vatancılık, ümmetin düşmanlarının istediklerini, istedikleri zaman ve istedikleri şekilde yapmaları için ümmeti bir nesne haline getiren halis bir sömürgeci eylem olduğu gibi patenti de bizim için milliyetçilik fikrini icat eden sömürgeci kafire aittir ve bunların tamamı, İslam ümmeti için yıkıcı küreklerdir. Peki akıl sahibi birisi bunların, inşa ve kurtuluş kürekleri olmasını bekleyebilir mi?!

Vatancılığın devletine gelince; bu, ümmetin sırtını düşmanlarına karşı açık bir şekilde bırakan ve sanayileşmeden, liderlikten ve önderlikten ve barış ya da savaş kararı almaktan yıldırım hızıyla ayrılmış olan bir Batı aracıdır; aksine o, büyük bir ihanet noktasına kadar ulaşan bitirme, istismar, baskı, zulüm, kötü gözetim ve mazlumlara desteklememe mekanizmasıdır. Başarılarına gelince; dikenli tellerle çevrili, dahası biraz ithal yapay zeka ve birçoğu da yerel siyasi aptallar tarafından yönlendirilen hayali sınırlar için elektronik bir gözetim sistemi ile güçlendirilmiş beton veya çelik duvarlara sahip medeni bir sınırdır.

Kurtuluş, milliyetçilik prangalarından kurtulmakla başlar;

İslam beldelerinde yaşadığımız bu acı gerçek, acı yabancılaşma ve mide bulandırıcı olağanüstü durum, şer'an kabul edilemez bir husus olup ümmetin bundan dolayı tövbe etmesi, kefareti ödemesi ve İslam temelinde köklü bir değişim ve İslam Devleti'nin inşasını isteyenlerle birlikte çalışarak suçunu temizlemesi gereken büyük bir günahdır. Çünkü Filistin'i cihat yoluyla kurtarma

davası, askerleri ve orduları başta olmak üzere tüm ümmetin davası olup ümmet içindeki bir parti liderlik etse bile partizan ya da ulusal bir dava değildir. Dolayısıyla bu, kıyamete kadar bir farz ve hükmün menatı da onlardır. Zira Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ** “**De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve onun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah fasık topluluğu doğru yola erdirmez.**” [Tevbe 24]

Vatancıların Müslümanlara dayattığı tüm kısıtlama ve prangalara rağmen ümmet doğmuş olup İslam akidesi, Kürt asıllı ve vatani Şam olan birini Kudüs'e giden şerî bir yolu takip etmesine engel olmayan Selahaddin Eyyubi Rahimehullah gibi askeri bir komutan ortaya çıkarma gücüne sahiptir; dahası vatanları Kur'an'ın sancağı altında kurtarabileceğine olan inancı onu, orduyu Suriye'den Mısır'a harekete geçirmeye sevk etti ve kendisine Mısır'dan daha yakın olmasına rağmen Filistin'e gitmedi; ancak Müslümanların esasını bölen Mısır olduğu için, bugün Müslüman ülkelerdeki mevcut devletçiklerde olduğu gibi onların zayıflamalarına yol açmıştı. Bu yüzden ordunun, mübarek topraklara gitmeden önce Fatımi devletini ortadan kaldırmak için oradan geçmesi gerekiyordu ki öyle de oldu. Böylece Fatımi devletini ortadan kaldırdı ve Mısır'ı Hilafete ilhak etti. Sonra orduyu Filistin'e doğru harekete geçirdi; böylece kurtuluş, diğer vaadini gerçekleştirmek için olması gerektiği gibi oldu.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا** “**Eğer iyilik ederseniz kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz. Artık diğer cezalandırma zamanı gelince, yüzünüzü kara etsinler, daha önce girdikleri gibi yine Mescid'e (Süleyman Mâbedi'ne) girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler (diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık)**” [İsra 7]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Müh. Visam Atraş – Tunus